

Bijwerkingen bestaan niet, er bestaan slechts werkingen!

Dr. Christian Friedrich Samuel Hahnemann geboren 10 april 1755 gestorven op 2 juli 1843, de godfather van de homeopathie, zei het al: “Wie de totaliteit van de symptomen wegneemt, heeft ook de ziekte inwendig weggenomen.”

Uitgaande van deze stelling moet het volgende logisch zijn: “Wie één of slechts enkele symptomen te lijf gaat c.q. probeert te behandelen, loopt daarna helaas tegen nieuwe ziekteverschijnselen op”.

In de reguliere geneeskunde worden deze nieuwe ziekteverschijnselen ‘bijwerkingen’ genoemd.

Dit woord ‘bijwerkingen’ is echter een ‘verhullend’ woord, want de term ‘bijwerking’ deugt niet.

Bijwerkingen bestaan niet, er bestaan slechts werkingen!. Vrijwel alle allopathische (reguliere) geneesmiddelen roepen volstrekt natuurlijke lichamelijke reacties op. Het woord ‘bijwerkingen’ impliceert, dat dergelijke reacties als het ware in het medicijn zitten opgesloten. Zou dit waar zijn, dan waren ze er even gemakkelijk uit te halen. Immers, elke farmaceut kan in een laboratorium welk medicijn dan ook tot op het bot ontleden.

Zouden de medicijnen verantwoordelijk zijn voor de zogeheten bijwerkingen, dan moet het een koud kunstje zijn om de ‘daders’ te achterhalen en vervolgens een clean geneesmiddel d.w.z. een geneesmiddel zonder bijwerkingen te produceren.

Een geneesmiddel zonder bijwerkingen produceren is blijkbaar niet makkelijk of zelfs niet mogelijk.

Men zegt wel: een medicijn wat werkingen heeft, moet ook bijwerkingen hebben!

Bijwerkingen zijn niet van het medicijn, maar van het lichaam!

Het lichaam accepteert blijkbaar niet dat een bepaalde ziekte door het toegediende geneesmiddel wordt aangepakt!

Waarom niet? De verklaring is te vinden in het feit dat het organisme blijkbaar te verstaan geeft dat de aanwezige kwaal, gezien de omstandigheden en de voorgeschiedenis op dit moment exact bij dit specifieke lichaam hoort.

Merkwaardig is dat de een reageert met bepaalde bijwerkingen, de ander helemaal geen ongunstige reacties heeft!

Genezing is dus alleen mogelijk door met de symptomen mee te denken, zeker niét door deze symptomen te bevechten.

De homeopathische artsen en al velen voor hun (de oude Grieken), weten dit inzicht te gebruiken om hiermee sneller tot een diagnose te komen om uiteindelijk hun patiënten meer kans te bieden op een betere gezondheid.

Ieder mens is uniek en dus ook in zijn/haar reactie op een medicijn!

Wat kan de homeopathie tegen het licht van deze achtergronden dan leren van de reguliere geneeskunde?

‘De vraag stellen, is haar beantwoorden, leert een oude wijsheid’.

Als bijwerkingen niét opgesloten zitten in de allopatische medicijnen, maar natuurlijke lichamelijke reacties zijn, die slechts opgeroepen zijn door chemische stoffen, wijzen ze de weg naar de kern van de ziekte.

Voorals in aanmerking genomen wordt, dat er vaak per patiënt individueel sterk verschillend wordt gereageerd op eenzelfde medicijn, de bijwerkingen verschillen nogal per persoon!

Dit vindt men in de reguliere geneeskunde raadselachtig, maar het is sterk de vraag of dit wel zo raadselachtig is.

De homeopathisch arts kan wel zijn voordeel doen met dit verschijnsel, vooral als de homeopaath tijdens de anamnese op zoek is naar zo veel mogelijk symptomen om tot een goede diagnose te komen.

Immers, een homeopathisch arts is op zoek naar de som van de symptomen, op zoek naar het totaalbeeld d.w.z. alle symptomen die er op dat moment zijn of het nu gunstige of ongunstige symptomen zijn.

Om tot deze optelling/totaliteit te komen, kunnen die zogeheten bijwerkingen een belangrijke aanvullende rol spelen.

Juist deze bijwerkingen namelijk verraden het unieke/specifieke van het labyrint van het menselijk zijn.

Ieder mens is uniek en dus ook in zijn/haar reactie op een medicijn!

Bijwerkingen zijn dus eigenlijk tot hulp om te komen tot de juiste diagnose!

‘Wie de totaliteit van de symptomen wegneemt, heeft ook de ziekte inwendig weggenomen’

Wie is nu eigenlijk de ‘kwakzalver’?

Een voorbeeld: een patiënt van 30 jaar heeft een vrij ernstige vorm van psoriasis. Zoals waarschijnlijk iedereen weet spelen erfelijke factoren hier een doorslaggevende rol, dat zeggen ook diverse dermatologen onafhankelijk van elkaar.

Moeder en grootmoeder van de patiënt kampten immers met dezelfde problemen, die tak van de familie had psoriasis!

Onverklaard blijft,..... waarom de patiënt tot pakweg zijn dertigste levensjaar nergens last van had!

Erfelijk betekent toch dat het zich via de genen moet uiten, en waarom dan pas op een bepaalde leeftijd?

Dit is allemaal veel te ingewikkeld voor dermatologen, daarom is het voor hun ‘einde verhaal’.

Een lange reeks van bijnierschors-hormonen wordt uit de kast gehaald, de ene zalf nog erger dan de ander, het smeren d.w.z. het onderdrukken van de klacht, kan beginnen!

Er wordt heel wat zalf op de huid ‘gekwakt’ wie is nu eigenlijk de kwakzalver?

Tot de dood erop volgt,..... dan heeft de patiënt nergens meer last van!

Het diepste geheim van ziekte!

Voor de vervolgens geraadpleegde homeopaat begint nu de puzzel!

Hij/zij moet op zoek naar de totaliteit van de symptomen. Letterlijk moet de speld in de hooiberg gevonden worden. Dromen, angsten, eerdere kwalen en wat dies meer zij, vormen de richtingwijzers naar het centrum van de doolhof.

Diverse homeopathische middelen brengen ogenschijnlijk geen verbetering. Tot de patiënt enkele maanden later begint te klagen over opgezette enkels, stijve gewrichten in de handen daarbij bestaat er tevens maagpijn! Dit lijken dus bijwerkingen van de homeopathische middelen die werden voorgeschreven!

Deze extra symptomen zullen de homeopaath helpen de puzzel op te lossen. Deze bovengenoemde extra symptomen blijken namelijk de bekendste 'bijwerkingen' van het reguliere middel Hydrocortison te zijn. Hydrocortison is het belangrijkste bij de mens circulerende bijnierschorshormoon, dat vaak in hoge dosering wordt aangewend/voorgeschreven om de uiterlijke verschijnselen van psoriasis te onderdrukken. Genoemde patiënt gebruikte echter geen Hydrocortison! Raadselachtig dus, die bijwerkingen. Helemaal niet.....

De drie genoemde ziekteverschijnselen zitten volstrekt natuurlijk in het lichaam opgesloten, het zijn de individuele reacties op een medicijn (gif), het lichaam probeert zich op deze manier te ontdoen van het gif!

De homeopaat kan hiermee zijn voordeel doen, de bijwerkingen verraden namelijk juist de diepste oorzaak van de psoriasis. De in de voorgeschiedenis, zelfs in de vorige generatie voorgeschreven, uitwendige Hydrocortison-zalf neemt inderdaad de uiterlijke verschijnselen van de ziekte weg, maar roept tegelijkertijd bij sommige patiënten kwalen op als oedeem, reumatische symptomen en maagzweren.

Worden deze bijwerkingen geconstateerd zonder dat het 'bijbehorende' geneesmiddel wordt gebruikt, dan ligt de conclusie voor de hand dat de oorzaak van de ziekte, afgeleid kan worden van de werkingssfeer van het allopathische geneesmiddel. In dit concrete geval: er is waarschijnlijk iets mis met de werking van de bijniere met gevolgen voor de gezondheid.

Conclusie: kennis van de werking van de medicijnen uit de reguliere geneeskunde is voor een homeopaat zo gek nog niet! En vooral ook kennis van de bijwerkingen, want deze zijn vaak de 'opstandelingen,' die toegang verlenen tot c.q. mogelijk extra informatie geven over het diepste geheim van de ziekte.

J.L.A. Roxs, arts
Homeopathisch geneesheer
Maart 2008